

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a JUDr. Pavla Horňáka v právní věci žalobce: **TŘÍDIČ s.r.o.**, se sídlem Pískoviště 1663/3, Šternberk, IČ: 25900307, zastoupeného JUDr. Janem Vyjídákem, advokátem se sídlem Potoční 36, Šternberk, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.11.2006 č.j.: 2006/14421-442,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 3.11.2006 č.j. 2006/14421-442 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci, k rukám jeho zástupce JUDr. Jana Vyjídáka, advokáta, náhradu nákladů řízení ve výši 7 712,- Kč a to do 30ti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 9. 1. 2007 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí blíže specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“ nebo „ministerstvo“) zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce v Olomouci (dále jen „úřad práce“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 1. 2006 č.j.: OLA-84/2005-pz. Tímto rozhodnutím úřad práce uložil pokutu společnosti TŘÍDIČ s.r.o. ve výši 110.000,- Kč za spáchání správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se dopustila tím, že nezajišťovala plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu její činnosti svými zaměstnanci, ale svěřila toto plnění fyzickým osobám, které vykonávaly tyto úkoly v zastřeném pracovněprávním vztahu.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 3. 11. 2006 odvolací orgán nejprve stručně shrnul průběh správního řízení, a sice, že dne 29.11.2005 zahájil úřad práce správní řízení ve věci uložení pokuty společnosti TRÍDIČ s.r.o. za spáchání správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Podnětem k zahájení řízení bylo kontrolní zjištění Městského úřadu Šternberk, živnostenského úřadu, který ve dnech 15.9.2005 a 11.10.2005 provedl kontrolu fyzických osob, konkrétně p. Oskara J. a p. Františka V., kdy zjistil důvodné podezření na porušování zákona o zaměstnanosti.

Dne 7.12.2005 proběhlo na úřadu práce ústní jednání, kdy zástupce účastníka řízení do protokolu uvedl, že předmětem činnosti je výroba strojů na třídění odpadů a 99 % zakázek jde do zahraničí. Oskar J. pro zaměstnavatele zajišťuje občas servis strojů v zahraničí a specializuje se na hydrauliku strojů. Pokud zaměstnavatel p. J. potřebuje, uzavírá s ním pouze ústní dohodu a pokud si p. J. potřebuje připravit nějaké věci pro servis, umožňuje mu toto ve svých prostorách. Náhradní díly a materiál poskytuje zaměstnavatel a pracovní nářadí má p. J. svoje. Pracovní poměr nechce p. J. uzavírat, tento způsob mu vyhovuje. V evropských zemích má p. J. již své jméno, partnerské firmy si vyžadují výhradně jeho, obrátí se na zaměstnavatele, že potřebují servis nebo opravu stroje a zaměstnavatel zmíněné zprostředkuje. Zástupce účastníka dále uvedl, že p. V. nezná, není mu známo jakou činnost a v jakých prostorách provádí, pokud p. V. vystavil faktury za provedenou práci, pak mu byly zaplacený.

Dne 19.12.2005 byl vyslechnut jako svědek p. Oskar J., který do protokolu uvedl, že podniká od r. 2000 a pro zaměstnavatele pracuje od r. 2003, přičemž v té době prováděl práce i pro jiné firmy. V roce 2005 prováděl zámečnické práce a servisní činnost pouze pro zaměstnavatele, s nímž uzavíral vždy ústní dohodu. Když jej zaměstnavatel potřebuje, kontaktuje ho telefonicky. Pro zaměstnavatele pracuje v České republice i v zahraničí, na cestu používá většinou automobil zaměstnavatele i jeho náhradní díly, pracovní nářadí má vlastní. Někdy s ním jezdí i další zámečníci, zaměstnanci, nebo osoby samostatně výdělečně činné. Před cestou do zahraničí provádí zámečnické práce v dílnách zaměstnavatele, pracovní dobu stanovenou nemá, dochází podle potřeby. Za práci zaměstnavateli vystaví fakturu, ta je uhrazena. V daném roce jde o jeho jediný příjem. Pracovní poměr mu nebyl ze strany společnosti nabídnut, pokud by byl, zvažoval by dle finančního ohodnocení.

Téhož dne byl vyslechnut rovněž svědek p. František V., který do protokolu uvedl, že podniká od ledna 2004, kdy vykonával práce pro jinou firmu a od srpna 2004 pracuje pouze pro zaměstnavatele. Práci provádí na základě ústní dohody, provádí opravy třídících strojů, na kterých následně provádí další lidé postřík. Se zaměstnavatelem má p. V. uzavřenou smlouvu o pronájmu nebytových prostor, které má vyhrazeny pouze pro sebe. Do práce dochází jen když je práce, o čemž ho zaměstnavatel informuje telefonicky, pracovní dobu stanovenou nemá. Jeho práci kontroluje zaměstnanec zaměstnavatele p. G. P. V. používá vlastní nářadí, když potřebuje autogen, svářečku nebo svařovací drát, tak si je půjčuje od zaměstnavatele. V srpnu 2004 mu zaměstnavatel nabídl pracovní poměr, on to však z finančních důvodů odmítl, pro jiného zaměstnavatele nepracuje, neboť v současné době má tolik práce u zaměstnavatele, že by další zakázku nebyl schopen vzít. Za provedené práce vystaví každý měsíc zaměstnavateli fakturu, která je mu uhrazena.

S těmito svědeckými výpověďmi byl zaměstnavatel následně seznámen, aniž by měl připomínky.

Na základě uvedeného úřad práce dospěl k závěru, že zaměstnavatel se dopustil správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti a uložil mu rozhodnutím č.j.: OLA-84/2005-pz ze dne 17.1.2006 pokutu ve výši 110 000,- Kč.

Poté ministerstvo konstatovalo odvolací námitky, a sice, že napadené rozhodnutí neobsahuje ve výroku popis skutku, nevyplývá z něj, jakého skutku se měla společnost dopustit, p. J. i p. V. netvrdí, že by společnost trvala výhradně na obchodní spolupráci s nimi, jejich vztah je založen na vzájemné shodě na všech podmínkách spolupráce a české správní orgány nemají pravomoc do takového vztahu zasahovat.

Po citaci ust. § 13 odst. 11 zákona o zaměstnanosti ministerstvo uvedlo, že pokud smluvní vztah mezi zaměstnavatelem a fyzickou osobou samostatně výdělečně činnou nese znaky pracovněprávního vztahu, jedná se o zastřený pracovněprávní vztah a dochází tak k porušování § 13 zákona o zaměstnanosti.

V daném případě byla předmětem činnosti zaměstnavatele „výroba strojů a zařízení pro určitá hospodářská odvětví“. Předmětem podnikání p. J. i p. V. bylo „zámečnictví“. Zaměstnavatel jako objednavatel uzavíral se jmenovanými jako zhotoviteli ústní dohody, jejichž předmětem bylo provádění zámečnických prací pro objednavatele, s místem provádění prací na zakázkách, které provádí zaměstnavatel, tedy v areálu zaměstnavatele či v zahraničí. Bylo dohodnuto pravidelné měsíční fakturování, což vyplývá z doložených faktur, z nichž navíc u některých vyplývá, že byly dohodnuty i hodinové sazby. Pan J. v roce 2005 prováděl zámečnické práce a servisní činnost pouze pro zaměstnavatele, tedy prováděl je dlouhodobě a soustavně, pravidelně každý měsíc za tyto práce fakturoval, k práci používal materiál zaměstnavatele a na cestu do zahraničí používal většinou automobil zaměstnavatele. Pan V. od srpna 2004 prováděl zámečnické práce pouze pro zaměstnavatele, tedy dlouhodobě a soustavně, pravidelně každý měsíc zaměstnavateli fakturoval odpracovanou práci, přičemž, jak již bylo uvedeno, z některých doložených faktur vyplývá i stanovení dohodnutých hodinových sazeb. K práci používal materiál zaměstnavatele, případně i autogen, svařečku nebo svařovací drát, které mu zapůjčoval zaměstnavatel, jeho práci kontroloval zaměstnanec zaměstnavatele p. G.

Odvolací orgán konstatoval, že v daném případě výkon předmětné práce jmenovaných fyzických osob byl vykonáván v závislém postavení a byl pouze zastřen vztahem obchodně závazkovým, přičemž při zjišťování skutečného stavu vycházel odvolací orgán z obsahu konkrétních právních vztahů, nikoli z jejich formy. U jmenovaných fyzických osob se jednalo o práci vykonávanou pro jednoho zaměstnavatele, práci dlouhodobou a soustavnou, kterou p. J. vykonával nepřetržitě v průběhu roku 2005, přičemž odpracovanou práci zaměstnavateli fakturoval zcela pravidelně každý měsíc a p. V. ji vykonával od srpna 2004, přičemž odpracovanou práci rovněž fakturoval zcela pravidelně každý měsíc. Práci si jmenovaní neorganizovali samostatně, tato jim byla přidělována zaměstnavatelem a v případě p. V. i kontrolována zaměstnavatelem.

Ministerstvo dospělo k závěru, že zaměstnavatel plnění běžných úkolů, vyplývajících z předmětu jeho činnosti (výroba strojů a zařízení pro určitá hospodářská odvětví), svěřil jmenovaným fyzickým osobám, které sice měly tuto činnost zahrnutou v předmětu své činnosti, ale zajišťovaly ji zcela prokazatelně v zastřeném pracovněprávním vztahu. Provozování svěřených činností nenaplňovalo znaky podnikání uvedené v § 2 odst. 1 obchodního zákoníku a ve vztahu k zadavateli běžných úkolů se nejednalo o činnost prováděnou samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Jmenovaní svěřené činnosti nevykonávali samostatně, tj. že jejich předmětná činnost byla organizována a řízena druhým účastníkem obchodnězávazkového vztahu, což znamená, že mezi účastníky obchodnězávazkového vztahu byl zcela zřejmý vztah podřízenosti a nadřízenosti, když se navíc jednalo o práci vykonávanou pro jednoho zaměstnavatele a o práci dlouhodobou, soustavnou, kterou fakturovali zcela pravidelně každý měsíc.

K námitce týkající se neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí ohledně popisu skutku ministerstvo uvedlo, že se ztotožňuje s názorem zástupce zaměstnavatele, že výrok napadeného rozhodnutí není řádně konkretizován co do popisu skutku, avšak z odůvodnění

napadeného rozhodnutí vyplývá podrobné vymezení v čem je spatřováno, že zaměstnavatel spáchal správní delikt dle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, proto tato skutečnost neměla vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

V podané žalobě žalobce především namítá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje popis skutku správního deliktu, který je neurčitý a není v něm uvedeno, v jakém jednání či skutku je spatřováno naplnění skutkové podstaty správního deliktu; z uvedeného žalobce dovozuje nicotnost rozhodnutí.

Nadto žalobce poukazuje na skutečnost, že za stejný skutek byl již potrestán rozhodnutím úřadu práce v Olomouci ze dne 8.6.2005, č.j. OLA-17/2005.

Žalobce rovněž namítá, že žalovaný se řádně nevypořádal s námitkou, v čem by měla spočívat nelegálnost návrhu fyzické osoby na obchodní spolupráci s jiným podnikatelem. Žalobce tvrdí, že obě fyzické osoby s ním odmítly vstoupit do pracovního poměru, a proto s nimi spolupracoval v režimu obchodního vztahu. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.2.2005 čj. 2 Afs 62/2004-70. Žalobce je toho názoru, že správní orgány ČR nedisponují pravomocí nutit fyzické osoby, aby své schopnosti a znalosti v tržním prostředí nabízely výhradně formou pracovního poměru a to ani přímo či nepřímo penalizací zaměstnavatelů, kteří s nimi obchodní smlouvy uzavírají.

Ve vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a poté co popsal průběh správního řízení uvedl k žalobním námitkám následující:

- k námitce, že výrok rozhodnutí úřadu práce neobsahuje popis aktivního jednání žalobce, kterým se měl dopustit tvrzeného správního deliktu (v čemž spatřuje žalobce nicotnost rozhodnutí), že v daném případě skutečně výrok neobsahuje popis aktivního jednání žalobce, není tedy řádně konkretizován. Žalovaný však poukazuje na odůvodnění rozhodnutí, ve kterém je konkretizace zmíněného provedena dostačujícím způsobem a vyplývá z něj, že správní orgán I. stupně v tomto odůvodnění podrobně blíže vymezil v čem konkrétně spatřuje, že žalobce spáchal správní delikt dle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Dle žalovaného rozhodnutí úřadu práce bylo srozumitelné, odůvodněné a nedodržením procesních pravidel nebyla žalobci ztížena schopnost správní obrany, uvedené nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí úřadu práce. K poukazu, že žalobce byl za stejný skutek již potrestán rozhodnutím úřadu práce ze dne 8.6.2005 čj.: OLA -17/2005- pz žalovaný uvedl, že tímto rozhodnutím byla sice žalobci uložena pokuta za identické porušení zákona o zaměstnanosti, tohoto porušení se však dopustil tím, že nezajišťoval plnění běžných úkolů svými zaměstnanci, které by k tomuto účelu zaměstnával v pracovně právních vztazích, ale svěřil toto plnění fyzickým osobám p. Janu B. a p. Václavu T., které vykonávaly tyto úkoly v zastřeném pracovně právním vztahu;

- k námitce, že odvolací orgán se nevypořádal s veškerou argumentací žalobce, že správní orgány vycházely z platné legislativy, kterou je žalobce rovněž povinen se řídit, konkrétně z § 13 zákona o zaměstnanosti, dle něhož je právnická nebo fyzická osoba povinna zajišťovat plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu její činnosti svými zaměstnanci, které k tomu účelu zaměstnává v pracovněprávních vztazích. Základním smyslem tohoto ustanovení je zabezpečit fyzickým osobám právo na zaměstnání v pracovněprávních vztazích. Za porušení povinnosti právnické nebo fyzické osoby zajišťovat své běžné úkoly vlastními zaměstnanci lze považovat takový stav, kdy výkon práce v závislém postavení je zastřen vztahem obchodnězávazkovým, příp. vztahem občanskoprávním. Jestliže tedy smluvní vztah mezi zaměstnavatelem a fyzickou osobou samostatně výdělečně činnou nese znaky

pracovněprávního vztahu jedná se o zastřený pracovněprávní vztah a dochází tak k porušení ust. § 13 zákona o zaměstnanosti;

- k poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.2.2005 čj. 2 Afs 62/2004-70, že tento rozsudek se vztahuje k dani z příjmů a to k vymezení pojmu závislé činnosti, kdy v daném případě osoby nevykonávaly předmětnou činnost relativně krátkou dobu, jen několik měsíců, vykonanou práci fakturovali velmi nepravděelně, ani ne ve všech měsících, a proto se nejedná o identický případ.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud ve věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný, resp. správní orgán I. stupně podstatně porušil ustanovení o řízení, když ve výroku rozhodnutí není obsažen popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Z uvedeného důvodu soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Městský soud posoudil věc takto:

V prvním žalobním bodu tvrdí žalobce, že napadené rozhodnutí je nicotné, přičemž nicotnost rozhodnutí odvozuje od skutečnosti, že ve výroku správního orgánu I. stupně absentuje popis skutku, jehož se měl žalobce dopustit.

Soud při posuzování nicotnosti napadeného správního aktu vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, která se tímto institutem opakovaně zabývala. K nicotnosti je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vady, které způsobují nicotnost jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu (nikoli však pouhý nedostatek funkční příslusnosti), zásadní nedostatky v projevu vůle vykonavatele veřejné správy, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu).

Z uvedeného vyplývá, že nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami (příklady viz výše), že jej vůbec za rozhodnutí nelze ani považovat. Tyto vady jsou natolik závažné, že působí faktickou neexistencí samotného správního aktu; za dané situace tu není tedy nic, co by mohlo zakládat jakákoli práva či povinnosti subjektů.

Pokud v rozhodnutí chybí některé základní náležitosti, pak jde o vadu rozhodnutí, avšak zjevně nikoli natolik intenzivní, aby po účastnících nebylo možno spravedlivě žádat, aby rozhodnutí respektovali a aby bylo možno usuzovat na neexistenci takového rozhodnutí; v takovém případě nejde o žádný z výše uvedených případů nicotnosti, nýbrž správní orgán se dopustil nezákonnosti rozhodnutí.

V daném případě z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 17.1.2006 č.j.: OLA-84/2005-pz vyplývá, že výrok tohoto rozhodnutí zní tak, že účastník řízení TRÍDIČ s.r.o. se sídlem Pískoviště 1663/3 Šterberk, IČ: 259 00 se dopustil správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti tím, že nezajišťoval plnění běžných úkolů

vyplývajících z předmětu jeho činnosti svými zaměstnanci, které k tomu účelu zaměstnává v pracovněprávních vztazích podle zákoníku práce, pokud nejde o případy uvedené v § 13 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, tím, že porušil ust. § 13 zákona o zaměstnanosti, za což je mu dle ust. § 140 odst. 3 odst. b) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 110 000,- Kč; pokutu je účastník řízení povinen poukázat na konto Celního úřadu Olomouc u ČNB do 15ti dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Lze konstatovat, že již žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce neurčitosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl, že se ztotožňuje s názorem žalobce – účastníka řízení, neboť výrok napadeného rozhodnutí co do popisu skutku není řádně konkretizován. Ministerstvo však pro tento nedostatek výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadené rozhodnutí nezrušilo, neboť uvedlo svůj názor, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dostatečně podrobně vymezeno, v čem správní orgán I. stupně konkrétně spatřuje spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti.

S tímto názorem žalovaného nelze souhlasit. Náležitosti výroku rozhodnutí obecně jsou uvedeny v § 47 odst. 2 tehdy platného správního řádu, podle něhož výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popř. rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. Z citovaného ustanovení explicitně nevyplývá, že by výrok rozhodnutí musel obsahovat věcné, časové a místní vymezení jednání, v němž je spatřován správní delikt. Přesto je třeba setrvat na závěrech dosavadní judikatury ve věcech správních, podle nichž pouze výroková část správního rozhodnutí je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit zda a jaká povinnost byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod. (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2005, č.j. 3 Ads 21/2004-55).

Soud posoudil nezbytnost konkretizace skutku v rozhodnutí v návaznosti na výše uvedené a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výrokové části nemůže obstát, neboť vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí spočívat vždy ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným.

Z pohledu výše uvedeného neobstojí proto názor ministerstva, že podrobné vymezení popisu skutku v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně není vadou, pro kterou by bylo třeba rozhodnutí správního orgánu I. stupně rušit.

Na tuto námitku úzce navazuje námitka další, a sice, že za stejný skutek byl již žalobce potrestán předcházejícím rozhodnutím úřadu práce v Olomouci a to ze dne 8.6.2005 č.j. OLA-17/2005-pz. Zde nezbyvá soudu než poukázat na již výše uvedené, neboť právě přesné vymezení skutku již ve výrokové části rozhodnutí je prostředkem bránícím existenci překážky věci rozhodnuté. Není-li popis skutku ve výrokové části řádně uveden, pak tato skutečnost znamená, že nelze existenci překážky věci rozhodnuté dovodit.

Městský soud v Praze tedy z důvodu shora uvedených podle § 78 odst. 1 ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému.

Soud se ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2003, č.j. 7 A 38/2001-37) nezabýval meritem věci za situace, kdy napadené rozhodnutí ruší pro podstatné vady řízení podle cit. ust. § 76 s.ř.s., když soudcovské hodnocení by v danou chvíli bylo předčasné.

Pro úplnost soud uvádí, že otázkou, která se stala spornou v daném případě, se zabýval i Nejvyšší správní soud (např. rozhodnutí ze dne 28.4.2005, č.j. 6 Afs 24/2004-109).

Obecně lze konstatovat, že za splnění povinnosti uvedené v § 13 odst. 3 zákona o zaměstnanosti (tehdy platného) nese odpovědnost zaměstnavatel a je na jeho vůli, zda nabídne jeho potenciálním zaměstnancům takové pracovní podmínky, aby byly pro ně akceptovatelné, či zda na svou odpovědnost rezignuje a vystaví se tak možnosti postihu za nedodržení své povinnosti uvedené ve výše uvedeném ustanovení zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má žalobce, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

Těmto nákladům odpovídá částka zahrnující zaplacený soudní poplatek ve výši 2000,- Kč a náklady právního zastoupení (2 úkony právní služby po 2 100,- Kč a 2x režijní paušální částka po 300,- Kč podle vyhl. č. 170/1996 Sb., k tomu je třeba připočítat DPH ve výši 19 % tj. částku 912,- Kč; soud proto přiznal žalobci náhradu nákladů řízení celkem ve výši 7 712,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v ustanovení § 102 a § 104 odst. 3 s.ř.s. u Městského soudu v Praze a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105, odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 29. října 2008

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I.Voděhnalová

